

Eliade

Mircea Eliade

Iniciace, rituály,
tajné společnosti

Eliade

Mircea Eliade

**Iniciace, rituály,
tajné společnosti**

portál

Původní francouzské vydání:

Initiation, rites, sociétés secrètes

Copyright © 1958 by Mircea Eliade

Published by arrangement with Harper Perennial,
an imprint of HarperCollins Publishers.

České vydání:

Translation © Barbora Antonová, 2024

Afterword © Milan Lyčka, 2024

© Portál, s. r. o., Praha 2024

ISBN 978-80-262-2243-9

Obsah

Předmluva	5
Úvod	7
I Rituály puberty a kmenové iniciace v primitivních náboženstvích	16
II Rituály puberty a kmenové iniciace v primitivních náboženstvích (pokračování)	41
III Od rituálů puberty k tajným kultům	67
IV Individuální iniciace a tajné společnosti	91
V Válečnické a šamanské iniciace	124
VI Iniciační vzorce ve velkých náboženstvích	154
Doslov	197
Poznámky	201

Předmluva

Tato kniha obsahuje přednášky Haskell Lectures, které jsem měl tu čest uskutečnit pod názvem Patterns of Initiation (Vzorce iniciace) na Chicagské univerzitě na podzim roku 1956. Předtím, než jsem odevzdal text do tisku, jsem připojil úvod, některé poznámky a bibliografické údaje, zachoval jsem však formu podání danou přednáškami. V tomto pojetí se knížka obrací na každého čtenáře, který má zájem o duchovní dějiny lidského rodu. Proto jsem se omezil na to, načrtnout tak komplexní fenomén, jako je iniciace, pouze v hlavních rysech; jinak by bylo třeba knihy, která by byla třikrát či čtyřikrát objemnější. Jisté aspekty tématu jsou ostatně pojednány v mých předchozích dílech: *Šamanismus a archaické techniky extáze* (1951; česky 2017), *Jóga – nesmrtelnost a svoboda* (1954; česky 1999), *Kováři a alchymisté* (1956; česky 2000).

Pokládám za vhodné na tomto místě poděkovat rektori Chicagské univerzity, výboru Haskell Lectures a děkanovi Teologické fakulty Chicagské univerzity za čest, kterou mi prokázal, když mi v roce 1956 svěřil Haskell Lectures.

Text, který budete číst, se v několika drobnostech odlišuje od anglické verze vydané nakladatelstvím Harper pod názvem *Birth and Rebirth* (New York, 1958). Náš drahý a vzdělaný přítel dr. Jean Gouillard se postaral o přečtení a úpravy francouzského rukopisu a za to necht' od nás přijme upřímné poděkování.

Mircea Eliade
Paříž – Chicago 1956–1957

P. S.: Využili jsme nového vydání k dalším korekcím textu. Bibliografie nedávno vydaných publikací týkajících se iniciace je shromážděna v naší knize *La Nostalgie des origines* (1971), s. 230–244, a v článku Georga Weckmana, „Understanding Initiation“, *History of religions* X, 1970, s. 62–79.

Úvod

Často se tvrdí, že jednou z charakteristik moderního světa je vymizení iniciačních rituálů. Zatímco v tradičních společnostech hraje iniciace zásadní roli, v současné západní společnosti téměř neexistuje. Je sice pravda, že rozličná křesťanská vyznání zachovávají v různé míře určité znaky iniciačního mystéria. Křest je především iniciačním rituálem, tato svátost v sobě zahrnuje iniciaci. Ale nesmíme zapomenout, že křesťanství zvítězilo a stalo se světovým náboženstvím právě proto, že se oddělilo z prostředí řeckých a východních mystérií a prohlásilo se za náboženství přinášející spásu pro všechny.

Máme ovšem ještě právo nazývat „křesťanským“ celý dnešní moderní svět? Vždyť jestli existuje moderní člověk, pak v té míře, v níž se odmítá ztotožňovat s křesťanskou antropologií. Výjimečnost „moderního člověka“, jeho novost ve srovnání s tradičními společnostmi spočívá v jeho odhodlání považovat se za bytost s jedinečnou historií, v jeho touze žít ve vesmíru, který je radikálně desakralizován. V jaké míře moderní člověk dostal realizace tohoto svého ideálu, je už jiná otázka, které se zde nebudeme věnovat. Ale zůstává skutečností, že tento ideál již nemá nic společného s křesťanským poselstvím a velmi se liší od obrazu, který si o sobě člověk vytvářel v tradičních společnostech.

Člověk tradičních společností tento obraz poznával a završoval prostřednictvím iniciace. Samozřejmě že existuje množství typů a nesčíslných variant iniciací, které odpovídají

rozdílným sociálním strukturám a rozmanitým kulturním horizontům. Ale důležitá je skutečnost, že všechny předmoderní společnosti – tj. ty, které přetrvávaly na Západě až do středověku a ve zbytku světa až do první světové války – přiznávaly prvořadou roli idejím a technikám iniciace.

Termínem iniciace se obecně rozumí souhrn rituálů a ústních naučení, po kterých následuje zásadní změna náboženského a sociálního statusu osoby, jež iniciaci podstupuje. Pokud tento fakt vyjádříme filozoficky, je iniciace rovna ontologické změně existenciálního režimu. Na konci svých zkoušek se neofyt těší jinému způsobu existence, než jaký měl před iniciací: stal se někým *jiným*. Z rozmanitých kategorií iniciace je zvláště důležitá iniciace v pubertě, a to proto, abychom pochopili předmoderního člověka. Tam, kde existují rituály přechodu,¹ jsou všichni mladí z kmene povinni jimi projít. Pro to, aby byl adolescent přijat mezi dospělé, musí čelit řadě iniciačních zkoušek: díky těmto rituálům a zjevením, které obsahují, pak bude uznán za odpovědného člena společnosti. Iniciace uvádí nového člena jak do lidského společenství, tak i do světa duchovních hodnot. Učí se chování, praktiky a instituce dospělých, ale také mýty a posvátné tradice kmene, jména bohů a historii jejich děl; učí se především mystickým vztahům, jež existují mezi kmenem a nadpřirozenými bytostmi, těm vztahům, které byly ustanoveny na počátku času.

Každá primitivní společnost vlastní koherentní celek mytických tradic, jisté „pojetí světa“, a toto „pojetí světa“ je postupně odhalováno novému členu v průběhu jeho iniciace. Nejedná se však pouze o vzdělání v moderním smyslu tohoto pojmu. Neofyt se stává hodným posvátného učení teprve v průběhu duchovní přípravy. To vše, co se učí o světě a lidské existenci, totiž netvoří jen vědomosti, vědomosti v tom smyslu, jak naše doba vymezuje toto slovo, tj. objektivní

informace, jež jsou náchylné k neustálým opravám a obohacování. Svět je dílem nadpřirozené bytosti, důsledkem čehož je posvátné dílo posvěcené ve své vlastní struktuře. Člověk žije v jistém univerzu, které je nadpřirozené svým původem a zároveň posvěcené ve své „formě“, někdy dokonce i ve své substanci. Svět má své jedinečné „dějiny“: stvoření nadpřirozenými bytostmi a vše, co poté následovalo, vědění, příchod civilizačního hrdiny nebo mytického předka, jejich kulturní aktivity, jejich demiurgická dobrodružství a nakonec jejich zmizení.

Tato posvátná historie – mytologie – je exemplární: vypravuje, jak se věci udály, ale také zakládá lidské chování a všechny sociální a kulturní instituce. Protože byl člověk stvořen a civilizován nadpřirozenými bytostmi, patří souhrn jeho chování a aktivit k „posvátným dějinám“; následkem toho mu bude záležet na tom, aby tuto historii pečlivě zachovával a předal ji neporušenou novým generacím. Člověk je takový, jaký je, v podstatě proto, že na úsvitu času se mu udály věci, o nichž vyprávějí mýty. Stejně jako se moderní člověk prohlašuje za historickou bytost, která existuje v důsledku veškerých dějin lidstva, nahlíží člověk archaických společností sebe sama jako výsledek jedinečných mytických dějin, jako dovršení řady událostí, které se udály *in illo tempore*, na počátku času. Ale zatímco moderní člověk vidí v dějinách, které ho předcházely, dílo čistě lidské, a především se domnívá, že v něm zvládne pokračovat a donekonečna ho zdokonalovat, pro člověka tradičních společností se všechno podstatné, tj. stvořitelské a mocné, uskutečnilo už *na počátku*, v mytickém čase.

V jistém smyslu bychom mohli říci, že pro člověka archaických společností je historie „uzavřená“, že se vyčerpala během několika grandiózních událostí tohoto „počátku“. Polynésané mají za to, že *in illo tempore* vyčerpal mytický

hrdina jedním vrhem všechny možné způsoby rybolovu v hlubokém moři a od té doby pokaždé, když jdou Polynésané lovit ryby, opakují exemplární gesto mytického hrdiny: napodobují nadlidský model.

Pokud se ovšem na věc podíváme zblízka, zjistíme, že historie zachovaná v mýtech je jen zdánlivě „ukončená“. Kdyby se člověk primitivních společností spokojil s nápodobou *ad infinitum* těch několika exemplárních gest odhalených mýty, pak bychom si nedokázali vysvětlit nescíslné inovace, kterých tato gesta doznala v průběhu času. Neexistuje primitivní společnost, jež by byla naprosto uzavřená. Není známa ani jediná společnost, jež by si nevypůjčila cizí kulturní prvky; a která by následkem těchto výpůjček nezměnila alespoň určité aspekty svých institucí; jež by zkrátka neměla svou „historii“. V tradičních společnostech jsou ale na rozdíl od společnosti moderní všechny inovace přijímány do určité míry jako „zjevení“, která mají nadlidský původ. Věci nebo zbraně, které si kultury přivlastňovaly, chování a instituce, jež se napodobovaly, mýty a víry, které byly asimilovány, se považovaly za skutečně naplněné magickou a náboženskou mocí: a to byl také důvod, proč stálo za to si jich všimnout a namáhat se s jejich osvojením. Ještě lépe bychom to mohli vyjádřit následovně: přijímaly všechny tyto prvky, protože předkové je přijali od nadpřirozených bytostí, od nichž obdrželi všechna tato první kulturní zjevení. A protože tyto tradiční společnosti nemají, když to vyjádříme jasněji, „historickou paměť“, stačilo několik generací, a někdy i méně, na to, aby nedávno přijatá inovace byla zahrnuta úctou náležící prvním zjevením.

Můžeme koneckonců říci, že tradiční společnosti byly do jisté míry „otevřené“ novým dějinám, přičemž veškerá nová získaná zkušenost byla promítána do počátků času, a všechny události tak byly umístěny bez rozdílu do

bezčasového horizontu mytických „počátků“. Primitivní společnosti tedy také podstupují mnohé změny v průběhu svých dějin, i když jsou to mnohdy změny velmi malé; ale to, co je radikálně odlišuje od moderní společnosti, je nepřítomnost historického vědomí. Tato nepřítomnost je ostatně nevyhnutelná, pokud si uvědomíme, jak tyto společnosti, existující před judaismem, pojmají čas a antropologii.

A tak jsou díky tradičnímu vědění noví členové přijati do dané společnosti. Jsou dlouho vzděláváni svými poručníky, účastní se tajných obřadů, podstupují řadu zkoušek a především tyto zkoušky vytvářejí zkušenost iniciace: setkání s posvátným. Většina iniciačních zkoušek zahrnuje ve více či méně srozumitelné podobě rituální smrt, po níž následuje vzkříšení nebo nové narození. Ústřední moment všech iniciací představuje obřad, který symbolizuje smrt neofyta a jeho návrat mezi živé. Adept se vrací do života jako nový člověk, jenž si přivlastnil nový způsob bytí. Iniciační smrt tedy zároveň znamená konec dětství, nevědomosti a profánního stavu.

Pro archaické myšlení nevyjadřuje myšlenku „konce“ nic lépe než smrt, tj. myšlenka definitivního ukončení nějaké věci – stejně tak jako nic nezobrazuje lépe myšlenku „stvoření“, „činu“, „stavění“ než kosmogonie. Kosmogonický mýtus slouží jako exemplární model pro veškerý druh takového „činu“. Nic nezajišťuje lépe úspěch jakéhokoli „tvoření“ (vesnice, domu, dítěte) než napodobení tvoření *par excellence*, kosmogonie. Ještě lépe bychom to mohli vyjádřit takto: protože kosmogonie v představách primitivů znázorňuje především ukázkou tvůrčí moci bohů, a v důsledku toho také zázračný průlom posvátného, je periodicky opakována s úmyslem znovuobnovit svět a lidskou společnost. Symbolické opakování tvoření totiž zahrnuje novou aktualizaci této první události a s ní související přítomnost bohů a tvořivých sil. Návrat k počátku tedy znamená znovuoživení

posvátných sil, které se tehdy objevily poprvé. Tím, že se oživuje svět takový, jaký byl v okamžiku, kdy se právě zrodil, znovu se reprodukuje činy, jež bohové uskutečnili poprvé, *in illo tempore* – tím se lidská společnost a celý kosmos stávají tím, čím byly tehdy: čistými, svatými, mocnými, se všemi svými neporušenými potencialitami.

Každému rituálnímu opakování kosmogonie předchází symbolický návrat k „chaosu“. K tomu, aby mohl být stvořen zcela nový svět, musí být předtím ten starý zničen. Rozdílné rituály uskutečněné při příležitosti Nového roku mohou být zařazeny do dvou hlavních kategorií: 1. Ty, které znamenají návrat k chaosu (uhašení ohňů, vyhnání „zla“ a hříchů, převrácení navyklých způsobů chování, orgie, návrat mrtvých atd.); 2. Ty, které symbolizují kosmogonii (zapálení nového ohně, odstranění mrtvých, opakování činů, jimiž bohové stvořili svět, slavnostní předpověď počasí, které nastane během roku atd.). Ve scénáři iniciačních rituálů odpovídá „smrt“ dočasnému návratu k „chaosu“; je tedy exemplárním výrazem *konce jednoho způsobu bytí*: bytí spojeného s dětskou nevědomostí a neodpovědností. Iniciační smrt umožňuje, aby byla lidská duše najednou jako *tabula rasa*, na niž se poté budou zapisovat další zjevení určená k tomu, aby vychovala nového člověka. Budeme se mnohem důkladněji zabývat odlišnými způsoby zrození k novému životu, k životu spirituálnímu. Ale již teď můžeme předestřít, že tento nový život je pojímán jako opravdu lidský způsob existence, protože je otevřený hodnotám ducha. To, co se rozumí pod obecným pojmem „kultura“, jež zahrnuje všechny aktivity lidského ducha, je přístupné pouze iniciovaným. Stručně řečeno, participace na duchovním životě je umožněna především díky religiózním zkušenostem vyvolaným v průběhu iniciace.

Všechny rituály vyjadřující nové zrození a vzkříšení i symboly, které obsahují, naznačují, že nový člen vstupuje

do nového způsobu bytí nepřístupného těm, kteří nepodstoupili iniciační zkoušky a nepoznali smrt. Zapamatujme si tuto zvláštnost archaického smýšlení: přesvědčení, že není možné změnit nějaký stav bez toho, aniž bychom ho předtím *zcela nezrušili*; za těchto okolností není možné, aby dítě bez smrti nezemřelo svému dětství. Nikdy dostatečně nezdůrazníme důležitost této obsese „počátkem“, vlastně především obsese absolutním počátkem, kosmogonií. Aby určitá věc byla dobře provedena, je třeba při ní postupovat tak, jak se při ní postupovalo poprvé, tato věc – skupina věcí, zvíře, chování –, to vše neexistovalo: když totiž *in illo tempore* tato věc, zvíře, instituce začaly existovat, bylo to, jako by mocí bohů bytí vystoupilo z nebytí.

Iniciační smrt je nezbytná k zahájení duchovního života. Její funkci musí být porozuměno ve vztahu k tomu, co připravuje: zrození k vyššímu způsobu bytí. Jak uvidíme později, iniciační smrt je často symbolizována temnotou, kosmickou nocí, pozemskou hmotou, chatrčí, břichem obludy atd. Všechny tyto obrazy vyjadřují spíše návrat k neztvárněnému, ke skrytému způsobu (odpovídajícímu „chaosu“ před stvořením světa), než naprosté zničení (v tom smyslu, v němž například řadový člen moderních společností pojímá smrt). Takové obrazy a symboly rituální smrti však zároveň souvisí s klíčením, s vytvářením zárodků, s embryologií: naznačují už, že se právě v tomto okamžiku vytváří nový život. Samozřejmě, jak si dále ukážeme, existují ještě jiná pojetí iniciační smrti. Jedním z nich je například pojetí iniciace jako vstup do společenství s mrtvými a s předky. Ale také zde můžeme odhalit stejnou symboliku počátku, počátku duchovního života, v tomto případě umožněného setkáním s duchy.

Archaické myšlení tedy předpokládá, že člověk je *vytvořen* – sám člověk se, bez pomoci druhých, nemůže stát plně člověkem. A jsou to ti, kteří už byli iniciováni, duchovní

vůdcové, kdo člověka „formují“. Využívají přitom ovšem jen to, co jim bylo na počátku času odhaleno nadpřirozenými bytostmi. Jsou pouze jejich představiteli; v některých případech je však i ztělesňují. To v jejich pojetí znamená, že pro to, aby se člověk stal skutečně člověkem, je třeba připodobnit se mytickému vzoru. Člověk se stává člověkem a uvědomuje si své lidství právě tehdy, když již není „přírodním člověkem“, ale je „vytvořen“ podruhé podle exemplárního a nadlidského kánonu. „Nové zrození“ uskutečněné prostřednictvím iniciace není „přirozené“, přestože je někdy vyjádřeno symboly z oblasti porodnictví. Toto „zrození“ zahrnuje rituály, jež byly zavedeny nadpřirozenými bytostmi: je to tedy božské dílo vytvořené vůlí a mocí nadpřirozených bytostí; nenáleží k „přírodě“ (v moderním smyslu tohoto slova, v jeho sekularizovaném pojetí), ale k posvátným dějinám. Druhé iniciační zrození zkrátka neopakuje první biologické narození. Abychom plně porozuměli tomu, jakým novým způsobem bytí žije iniciovaný, je třeba poznat skutečnosti, které už nenáleží do hájemství „přírody“, ale do oblasti příběhů týkajících se nadpřirozených bytostí, tedy k posvátným dějinám, jež jsou nám zprostředkovány mýty.

I když se nám může zdát, že mýty hovoří výhradně o přírodních jevech – například o běhu slunce –, odkazují vždy i na skutečnost, která je jiná než sféra „přírody“, té přírody, jak jí rozumí dnešní člověk. Pro primitivního člověka není příroda nikdy zcela „přirozená“: je současně také nadpřírodou, je pro něho zjevením posvátných sil a šifrou transcendentních skutečností. Poznání mýtů tedy nespočívá – jak si to lidé mysleli v minulém století – v poznání pravidelnosti jistých vesmírných jevů (běh slunce, lunární cyklus, rytmické bujení vegetace atd.); znát mýty znamená vědět, co se *skutečně* stalo ve světě, co bohové a civilizační hrdinové *učinili*: tedy znát jejich díla, jejich dobrodružství a jejich

dramata. Poznat mýtus znamená znát božské dějiny – které se vyjevují v ději, tj. v řadě nepředvídatelných událostí, jež jsou však nabitě významy a navzájem spolu souvisejí.

Dnes bychom řekli, že iniciace ukončuje život „přírodního člověka“ a uvádí nového člena do oblasti kultury. Zde je třeba si ale uvědomit, že pro člověka archaických společností není kultura lidským dílem, ona má totiž nadpřirozený původ. Kultura pro něho znamená mnohem víc: jejím prostřednictvím člověk vstupuje do kontaktu se světem bohů a s jinými nadpřirozenými bytostmi a podílí se na jejich tvůrčích silách. Svět nadpřirozených bytostí je světem, kde se věci odehrály poprvé. Svět, v němž povstal k životu první strom a první zvíře, kde byl určitý čin – od té doby znovu uskutečňovaný díky náboženství a jeho rituálům – poprvé završen a naplněn smyslem (kráčet v určitém postavení, vytrhnout určitý jedlý kořen, jít na lov v určité roční době atd.); svět, v němž se bohové a hrdinové tak či onak setkávali, ve kterém se jim přihodilo to či ono neštěstí, v němž pronesli určitou řeč, vyhlásili jisté normy atd. Mýty nás uvádějí do světa, který nemůže být „popsán“, ale pouze „vypravován“, protože je utkán z činů, jež jsou podniknuty se zvláštní nenuceností, z nepředvídatelných skutků a z bájných proměn. Tyto činy posvátných dějin nás tedy uvádějí do všeho, co se stalo významného od stvoření světa, do všech událostí, jež přispěly k tomu, aby se člověk stal takovým, jakým je dnes. Neofyt, který je iniciací uváděn do mytologických tradic kmene, je zároveň uváděn do posvátných dějin světa a člověka.

To je důvod, proč je pro člověka žijícího ve společnostech existujících před těmi moderními iniciace tak důležitým prvkem. Odhaluje nám bázeň hraničící s hrůzou, se kterou archaický člověk pojímal odpovědnost svázanou s přijetím a předáváním duchovních hodnot.

I. kapitola

Rituály puberty a kmenové iniciace v primitivních náboženstvích

Předběžné poznámky

V této knize bych rád představil nejdůležitější typy iniciací, přičemž se zaměřím především na odkrytí jejich hlubokého smyslu, který je vždy smyslem náboženským: změna existenciálního stavu se totiž uskutečňuje prostřednictvím náboženské zkušenosti. Iniciovaný se stává jiným člověkem, protože zažil náboženské zjevení světa a lidské existence. Zamýšlím tedy pojednat tento důležitý a obtížný problém v rámci dějin náboženství a ne tak, jak se to obvykle děje, tj. v rámci kulturní antropologie nebo sociologie. Existují skvělé práce napsané v tomto pojetí; stačí připomenout *Altersklassen und Männerbünde* (Berlin, 1902) Heinricha Schurtze a *Primitive Secret Societies* (New York, 1908) Huttona Webstera. Historik náboženství rád využije všechny prameny získané pomocí etnologa a sociologa, ale sám je povinen toto vše doplnit a zahrnout do zcela odlišné, mnohem širší perspektivy. Etnolog se zabývá výhradně společnostmi, které jsou nazývány „primitivními“, oproti tomu historik náboženství je ve svém bádání nucen zahrnout celé náboženské dějiny lidského rodu, a to od prvních kultů doložených v paleolitu až po moderní náboženská hnutí. Aby historik náboženství pochopil smysl a roli iniciace, bude se zabývat nejen rituály primitivů, ale také řeckými a východními mysterijními obřady, obřady indické a tibetské tantry, skandinávskými iniciačními rituály berserků a iniciačními zkouškami, které můžeme rozeznat také ve zkušenosti velkých mystiků.

Historik náboženství se rovněž odlišuje od sociologa, a to tím, že se zaměřuje především na pochopení náboženské zkušenosti iniciace a pokouší se vyložit hluboký smysl symbolů, které se vyskytují v mýtech a iniciačních rituálech. Celkem vzato, ambicí historika náboženství je směřovat k plnému pochopení existenciální situace, kterou náboženský člověk zakoušel v rámci iniciace, a dále tuto základní zkušenost iniciace zpřístupnit svým současníkům.

V dějinách náboženství můžeme obecně rozlišit tři velké kategorie – nebo typy – iniciací. První zahrnuje kolektivní rituály, jejichž prostřednictvím se uskutečňuje přechod od dětství nebo adolescence k dospělosti a kterými musejí projít všichni členové společnosti.

Etnologická literatura tyto obřady označuje pojmy jako „rituály puberty“, „kmenová iniciace“ nebo „iniciace týkající se určité věkové skupiny“. Ostatní iniciace se od těchto odlišují v tom, že nejsou povinné pro všechny členy daného společenství a většina z nich se praktikuje pouze ve skupinách s velmi omezenými počty členů. Druhá iniciační kategorie zahrnuje všechny druhy rituálů týkajících se vstupu do nějaké tajné společnosti, do nějakého spolku (*Bund*) nebo do blíže nespécifikovaného bratrstva. Tyto tajné společnosti jsou vyhrazeny pouze jedinému pohlaví a velmi žárlivě střeží svá tajemství. Většinu bratrstev tvoří příslušníci mužského pohlaví, ti vytvářejí *Männerbünde*, ale existují i ženské tajné společnosti. V primitivních kulturách jsou společnosti, do nichž mohou vstoupit obě pohlaví, velmi vzácné: když jsou doloženy, jedná se většinou o jev svědčící o úpadku. Ale ve Středozeří a na starověkém Blízkém východě mohla obě pohlaví vstupovat do mystérií – a ačkoli byl tento typ iniciace trochu odlišný, můžeme i tato řecká a východní mystéria do kategorie tajných bratrstev zařadit.

Konečně rozlišujeme třetí iniciační kategorii: tu, která je charakteristická pro mystické povolání. V rámci

primitivních náboženství se jedná o povolání medicinmana nebo šamana. Jeden z charakteristických znaků této třetí kategorie spočívá v důrazu kladeném na osobní zkušenost. Obecně bychom mohli říci, že ti, kteří podstupují zkoušky náležící do této třetí kategorie iniciace, jsou předurčení – ať už si to přejí, nebo nikoli – k tomu, aby se podíleli na náboženské zkušenosti, jež je mnohem intenzivnější než ta, která je zpřístupněna většině daného společenství. Řekli jsme: ať si to přejí, či nikoli, protože člověk se může stát medicinmanem či šamanem jak na základě osobního rozhodnutí, spočívajícího v úsilí osvojit si náboženské síly (tento druh se nazývá „hledání“), tak i na základě určitého volání („povolání“), k němuž dochází tehdy, když je člověk nadpřirozenými bytostmi donucen se stát šamanem.

Upřesněme si, že tyto dvě poslední kategorie – iniciace, již je zapotřebí pro vstup do tajných bratrstev, nebo iniciace nutná k dosažení vyššího náboženského statusu – si ve skutečnosti jsou velmi blízké. Mohli bychom je dokonce považovat za dvě varianty té samé třídy. Rozlišit nám je umožňuje extatický prvek přítomný v šamanských iniciacích. Dodejme jen, že mezi všemi iniciačními kategoriemi existuje určitý druh strukturální podobnosti; pokud se na iniciaci díváme z jistého zorného úhlu, tak se sobě všechny iniciace podobají. Záleží ale na tom, abychom v tomto nesmírně rozsáhlém poli již od počátku načrtli několik orientačních bodů, protože jinak bychom riskovali, že v něm zabloudíme. V průběhu své přednášky budu mít ostatně možnost tyto předběžné poznámky doplnit a upřesnit.

Během našeho studia iniciace si budeme stále uvědomovat, že cílem našeho bádání je koneckonců poznání člověka. To znamená, že nemůžeme postupovat stejným způsobem, jakým postupuje přírodovědec. Studovat člověka stejně, jako se studuje hmyz, není pouze nemorální, ale je to i nevědecké.